

kunde holde det ærede Medlem tilbage fra i Fjor at gøre noget saa naturligt, naar den parlamentariske Pligtfølelse ikke paa et andet og vel bekendt Punkt kunde holde det ærede Medlem tilbage.

Det ærede Medlem nævnedes, at den paagældende Embedsmaed paa Kontorholdsloven vilde kunne faa sine forøgede Udgifter godtgjorte. Jeg mener, at det ærede Medlem tager fuldkommen fejl heri. Jeg kan ikke tænke mig, at enten Justitsministeren skulde forelægge eller det høje Ting vedtage paa Kontorholdsloven, efterhaanden som man kommer frem, en aarlig Forhøjelse af Kontorholdet under Hensyn til, at den paagældende Embedsmand en Gang i Fortiden i et ganske kort Tidsrum har haft en særlig Udgift, som han ikke har mere. Den Udgift, som Embedsmændene faa ved disse Navnebeviser, vil jo kun strække sig over en ganske kort Tid. Navnlig kan jeg ikke forstaa, hvilken Glæde det skulde kunne være for en Embedsmand, der har disse Udgifter i Aar, om der om 3—4—5 Aar, naar Kontorholdsloven blev revideret, og han maaske var død og borte eller sad i et helt andet Embede, blev taget Hensyn dertil. Naar man, hvad jeg finder rigtigt, vil holde de paagældende Embedsmænd fri for den Byrde, som dette Lovforslag for en kort Tid vil paalægge dem — Trangen til ny Navne vil jo forholdsvis hurtigt være slukket —, er der ingen anden Vej at gaa end den, vi vedtog i Navneloven i Fjor, og som foreslaas i mit Ændringsforslag i Dag.

Krabbe: Den højtærede Ministers personlige Henstilling til mig med Hensyn til at give Afkald paa en Indtægt maa jeg betragte som en Spøg. Den kan ikke opfattes anderledes. Man behøver blot at tænke sig dette Forhold: Før Loven af 19. Februar 1861 vare samtlige Retsembedsmænd sportellønnede, alle modtog de deres Lønninger ved Betaling af Befolkningen for den Handling, de udførte. Nu sætte vi, hvad der ikke er urimeligt at tænke sig, at Flertallet af samtlige Retsmedlemmænd, medens de oppebære disse lovlige Indtægter, have Følelsen af, at denne Lønningsmaade skader Forholdet mellem Befolkningen og dem — det er ikke et abstrakt Tankeeksperiment, thi meget muligt har dette været Tilfældet med Flertallet af de sportellønnede Embedsmænd — skulde man da sige, at de, der havde en saadan Følelse, havde en Forpligtelse til at udføre deres embeds-

mæssige Gerning gratis? Dette kan kun være en Spøg.

Der er enkelte andre Bemærkninger af den højtærede Justitsminister, som jeg ikke finder saa stor Anledning til at imødegaa. Det behøves saaledes ikke overfor dem, der rettedes mod det andet Ændringsforslag, thi det er kun en vilkaarlig Indsætning af Ordet „samtidig“, som kan forsvare den højtærede Ministers Opfattelse.

Den højtærede Minister kommer tilbage til, at man ikke af parlamentarisk Pligtfølelse i Fjor burde have ladet sig afholde fra en Imødegaaelse af Sportelforslaget, og at Undladelsen deraf var en Fejl, naar man havde Øje for, at man ved at indsætte dette Forslag gjorde et Brud paa en principielt længe fulgt Lønningsvej. Ja, Følelsen af Pligt kan her være mere eller mindre fint udviklet. Men naar den højtærede Minister her indskyder, at jeg — det er atter en personlig Henvendelse til mig — paa et andet bekendt Punkt har vist en mindre Grad af parlamentarisk Pligtfølelse, tillader jeg mig at spørge: Hvilket er dette Punkt?

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem maa være meget spøgefuldt anlagt, naar han har fundet en Spøg i en personlig Henstilling fra min Side, thi den Henstilling, det ærede Medlem nævnedes, har jeg ikke gjort. Jeg sagde tværtimod, at jeg vilde finde det ganske urimeligt, om det ærede Medlem vilde give Afkald paa den paagældende Indtægt. Det ærede Medlem gav selv Anledning til min Bemærkning ved at omtale, at de paagældende Retsbetjente jo frivilligt modtog denne Indtægt og saaledes ogsaa kunde give Afkald derpaa. Jeg sagde, det vilde være urimeligt, om det ærede Medlem gjorde det, men jeg sagde tillige, at naar det ærede Medlem delte min Opfattelse, lod det ret underligt, at han, efter at have tiet stille i Fjor, nu i Aar finder det saadant nødvendigt at faa dette Princip, som han siger har været fulgt i saa mange Aar, opretholdt og det endog i den Grad, at vi skulde gøre den Lov om, som vi alle vedtog i Fjor.

Naar det ærede Medlem spurgte mig, hvad jeg sigtede til ved min Udtalelse sidst, skal jeg svare, at jeg naturligvis sigtede til det ærede Medlems Stilling her i Salen lige overfor Lovforslaget om forskellige Forandringer i Straffelovgivningen. Der var Forholdet det, at det ærede Medlem ganske uventet og uden nogen som